

vilde tillade mig at rette et Par ganske korte Bemærkninger. Der er en Paragraf, som selv under de største Stridigheder i denne Sal har været et neutralt Gødet, nemlig § 6 angaaende Post- og Telegrafvæsenet. Vi have Alle, til hvilken politisk Side vi end høre, været enige om, at det vilde være et meget stort Gode at faae en Udvikling af Postvæsenet. Der er blevet sagt og ofte gjentaget — men jeg tror ikke, det kan siges for ofte — at der er faa Ting, som ville bidrage mere til Oplysningens Fremme i vort Fædreland end netop Postvæsenet. Jeg tror, at det for Folk, som beskæftige sig med at skrive og læse, naar Leilighed gives, er et godt Hjælpemiddel, at der er Post. Nu er der iaar en foretaget Bevilling til Landpostbude, det kunne vi være glade ved, og jeg vil haabe, denne Institution bestandig maa vedblive at udvides. Jeg mener imidlertid, at vi Landboere ialtsald tør tillade os at have den bestedne Mening, at naar Kjøbstæderne kunne have Post 6—7 Gange om Dagen, vilde det ikke være for meget forlangt, at vi fik den een Gang om Dagen. — Der er et andet Spørgsmaal, jeg vil tillade mig at rette til den ærede Indenrigsminister, det er angaaende den Mærkelighed for os Syder, at vi have en Postinspektør for Nørrejylland, som bor paa Kjøbmagergade. Det forekommer mig, at det vilde være ganske praktisk, og at det er et meget rimeligt Forlangende af os Syder, naar vi tillade os at spørge den høitærede Indenrigsminister, om vi ikke kunde faae en Postinspektør, som boede ovenved vort Hjem i Sjælland. Det træffer sig tit og ofte, naar vi skulle henvende os til Postvæsenet om Noget, at vi faae det Svar: Det kunne vi ikke svare Noget paa, De maa henvende Dem til Postinspektøren. Nu ser jeg, at der er opført paa Finantslovsforlaget vist 7,000 Kr. til Postinspektørernes Rejser. Det er jo ganske vist en Post, der ikke har faa grumme stor Betydning, hvad Summen angaar, men krummer ere jo ogsaa Brød, saa at det forekommer mig, at selv om det er et lille Beløb, kunde det spares, og Befolkningen kunde endda være bedre tjent dermed, saa at det synes mig, at der er Grund til at gjøre det. Derfor skal jeg henstille til den ærede Indenrigsminister, om det ikke var muligt, at vi kunde faae Postinspektøren til at bo i Nørrejylland, f. Ex. i Aarhus, der er et passende Centralsted for Sjælland, eftersom hele Knudepunktet er lagt der. — Der er et Par Bemærkninger, som jeg skal tillade mig at henstille til den høitærede Kultusminister, da jeg ser, at han er tilstede. Der er et Forhold, som det undrer mig ikke er omtalt af ærede Medlemmer, navnlig fra Kjøbenhavn, fordi jeg netop har set, at Blade, som særlig interessere Kjøbenhavnerne, virkelig have været faa retfærdige og rimelige at omtale denne Sag.

Det er det Billetsjoveri, som drives udenfor det kongl. Theater. Der vil maaske blive svaret, at det er baade i Publikums, Statskassens og Theatrets Interesser. Men er det ikke den Tanke, som stadig har gjort sig gjældende, naar vi havde Kamp om Theatret, maaske med en vis Grund og Ret, at vi skulde opretholde Nationalscenen, vi skulde ikke bryde os om, at den betalte sig eller ikke; det var ikke Hovedsagen, men Hovedsagen var, at vi skulde opretholde en Scene, som var istand til at udvikle, løfte og gavne Befolkningen. Det var Hovedsagen i Udtalelserne af de ærede Medlemmer fra den Side, med hvor megen eller hvor liden Ret skal jeg ikke afgjøre. Men nu forholder det sig saaledes, at man bogstavelig ikke kan passere Theatret uden at blive angreben af Billetsjovere — saaledes gaar det ialtsald mig; de kunne maaske se, at det er en Mand fra Landet, som er kommen til Kjøbenhavn, og han vilde de saa se at faae fat i. Det er ialtsald saaledes, at hver Gang, der gives et Stykke, hvortil der er nogen Rist om Billetter, kan jeg ikke passere Kongens Nytorv uden at blive anraabt af visse Billetsjovere. (En Stemme: De hviste). Ja, de hviste da meget høit. Men naar der nu spilles Stykker, som det kunde være til Gavn og Glæde, til Løstelse og Nytte for Befolkningen at se, da er det ingenlunde ligegyldigt, om de Billetter, som sælges til Galleriet og 2den Etage, Plads, som indtages af Folk, der høre til den almindelige Mellem- og Haandværksklasse i Kjøbenhavn, maa betales med dobbelte Priser. Og naar det er ordnet som nu, at Politiet gaar ganske rolig og ser paa, at der drives det Sjov, som drives, forekommer det mig, at der er Grund til at spørge, om det ikke skulde være muligt at gjøre Noget derimod. Svad der har gjort, at jeg har dristet mig til at bringe den Sag frem, er den Omstændighed, at, da vi havde den franske Skuespillerinde her i Kjøbenhavn i Sommer, saa havde „Dagbladet“ et Stykke, hvori det var i høi Grad indigneret og forarget over dette Sjoveri og spurgte Autoriteterne, om det dog ikke var muligt at der kunde gjøres Noget paa dette Omraade. Men naar „Dagbladet“ har tilladt sig at fremsætte et saadant Spørgsmaal, saa tænkte jeg, at det ogsaa vel kunde gaa an, at jeg kom med det her. — Der er et andet Spørgsmaal, som jeg ogsaa vilde tillade mig at rette til den høitærede Kultusminister, nemlig angaaende det kongelige Bibliothek. Det er jo saa i Gaarden derovre paa den anden Side, at naar man kommer der og vil laane Bøger, da forbauses man i høi Grad over, hvilken Plads der bydes Folk paa det største Bibliothek i Landet, ja et af de største i Verden. Naar man vil laane en Bog, og det træffer sig, at der er et Par Mand iforveien, og naar man saa skal opfylde,